VLISSINGSCHE COURANT

Woensdag — 12 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigtaankondigingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 3. Julij. (Uit l'Indépendance Belge.) [illegible] de benoeming van den aartshertog Johan als rijksbestuurder; eene benoeming, die toen als hoogst waarschijnlijk werd rondgedragen. Er was last gegeven aan den heer *d'Usedom*, minister bij den bond, zich zoo veel mogelijk te reserveren. Na de demissie van den heer *Camphausen*, had men besloten daadzaken en gebeurtenissen af te wachten, en niet door ontijdige protesten tegen Duitschlands éénheid, dewelke te Frankfort weldra zou gevestigd worden, hinderpalen op te werpen. Thans is de aartshertog *Johan* gekozen en er heeft werkelijk geene protestatie plaats gehad; wel besten, moet men erkennen, dat het tegenwoordig ministerie, door zijne belofte van medewerking, bewijzen van vrijheid en doorzigt gegeven heeft.

Inderdaad, bij den oogenblikkelijken toestand, zal de rijksbestuurder, alvorens te handelen, zich van Pruissens toestemming moeten vergewissen. Een internationaal verbond van welken aard ook zal nimmer kunnen gesloten worden, zonder dat men vooraf Pruissens gevoelen zal hebben geraadpleegd. Een Duitsche oorlog zal voor den rijksbestuurder onmogelijk zijn, zoo hij niet rekenen op het Pruissisch leger. De aartshertog zal derhalve naar den aard der zaak, vrijwillig of gedwongen, voorwaarden moeten aannemen uit den stand der zaken voortvloeijende, die Pruissen zelf niet zal geroepen worden te stellen. De generalissimus van het bonds-leger zal een Pruis zijn. De minister van buitenlandsche zaken te Frankfort zal waarschijnlijk een Pruis zijn. Hieruit volgt, dat zich tegen de benoeming van den aartshertog als rijksbestuurder te verklaren, eene vrees zoude hebben doen opvatten, welke eene vaste en volhardende politiek zal weten te verijdelen. Er is geene reden om zich bang te maken over de weergalmende stemming, die de heer *de Gagern*, heeft geproclameerd, bij het gelui der klokken van de St. Paulus kerk te Frankfort.

Daarenboven de tijd gaat voorwaarts en zal vrij wat onregelmatige aanmatigingen doen verdwijnen. Men wantrouwt Pruissen, hetwelk men beschuldigt van berouw, ingeblazen door een voorleden dat nimmer zal wederkeeren. De constitutie van dat land vestigt zich. Zij zal eene waarheid zijn, Pruissen zal sterk zijn, niet minder door het initiatief van ideën van vooruitgang als door den voorrang zijner wapenen. Na het wezenlijk overwigt in werkelijkheid, zal het eerlang eene overeenstemmenden aanhang van den geest erlangen.

Pruissen mag voor het oogenblik de benoeming van den aartshertog met zekere koelheid ontvangen en niet gelijk de zuidelijke staten met uitbundige teekenen van blijdschap; weldra zal het begrijpen en doorzigtige mannen zien nu reeds in, dat de werkelijke levenskracht van Duitschland in Pruissen zit, dat de republikeinsch gezinden voor een oogenblik een keizerlijk rijksbestuur zouden kunnen omverwerpen, maar dat ook de overwinnaren zich weldra den kop stuk zouden stooten tegen het onverdelgbaar bolwerk van duitsche beschaving, hetwelk Pruissen is.

In de zitting van 4. Julij heeft de constituerende vergadering te Berlijn op voorstel van den minister-president *von Auerswald*, door gezamelijk opstaan, eene eenigzins gereserveerde adhaesie gegeven aan de benoeming van den aartshertog *Johan*, als algemeen rijksbestuurder van Duitschland.

— Een Duitsch dagblad bevat onder anderen de volgende niet onaardige episode uit het leven van den Aartshertog *Johan*, die dezer dagen tot rijksbestuurder van Duitschland gekozen is.

Het was in eene bergachtige streek van het binnenland, in een stil en afgelegen posthuis en omstreeks den tijd van den oogst. Al de knechts bevonden zich op het land, slechts de postmeester, een oud en door de jicht verlamd man, benevens een staljongen waren te huis gebleven. In de koffijkamer zat de dochter van den postmeester, een bloeijend en slank meisje, een kind der Alpen, met hare frissche van de berglucht blozende wangen over haar werk gebogen. Daar houdt een kales met vier paarden bespannen plotseling voor de deur stil; de oude man strompelt naar binnen, met den schrik op zijn gelaat.

De Aartshertog *Johan!* zegt hij, de Aartshertog *Johan!* en al de knechts zijn uit.

De Aartshertog *Johan* mag niet wachten! zegt het meisje, ik wil hem rijden. En zij ijlde voort, voor dat de oude man een woord kon spreken. De staljongen en postillon van het laatste station spanden de paarden voor. Onderwijl haalde de vastberaden dochter van den postmeester de nieuwe postillons uniform, die slechts bij buitengewone gelegenheden diende en goed weggeborgen was, voor den dag, kleedde zich snel aan, en binnen weinige minuten zat zij in den zadel, greep teugels en zweep, en lustig rolde het rijtuig met den aartshertog verder.

Na verloop van eenige oogenblikken viel des aartshertogs oog op de gestalte van den postillon, die hem reed. Die losse, slanke gedaante, de bevallige schouders en de knappe taille onder de donker roode uniform met de zwarte opslagen, trokken zijne aandacht. Hij knoopte een gesprek met den hupschen postillon aan. Deze antwoordde hem op eene bescheidene maar innemende wijze, de zachte stem verried de verkleede.

Gij zijt een meisje, zeide de aartshertog eindelijk.

Zij schrok. Er was niemand tegenwoordig, die uwe keizerlijke hoogheid konde rijden, zeide zij stotterend, en toch moet de aartshertog *Johan* niet wachten.

Haar gelaat verkreeg eene hoog blozende kleur; de aartshertog moet haar boven alle beschrijving bekoorlijk vinden; want het einde der geschiedenis was, dat hij zeide: Gij hebt u ten mijnen gevalle tot man gemaakt, ik kan niet [illegible] gaarne, maar wie deze zaak minder goedkeurde, was de keizer *Frans*, die toch ook geraadpleegd moest worden. Op het slot te Weenen zoude men geheel buiten zich zelven geraakt zijn over deze romantische dwaasheid, indien men er niet liever van ganscher harte over gelagchen had. De aartshertog echter beschouwde de zaak zeer ernstig; hij had er zijne zinnen op gesteld en eindelijk moest de keizer toegeven; hij moest de dochter van den stalmeester tot barones, van *Brandhof* benoemen en *Johan* huwde met haar. Voor zijnen zoon heeft hij het kasteel van de graven van Tyrol bij Meran gekocht en deze heet thans graaf *v. Meran*; de barones *Brandhof* is eene goede aartshertogin geworden en wordt aangebeden door allen, die haar kennen. De geheele groote dameswereld van Weenen weet geen vlek op haar te werpen, en dit zegt veel, zoo als iedereen weet, die Weenen kent!

— Volgens berigten uit Petersburg van den 27. junij bleef de cholera steeds toenemen; van de 1500 tot dus verre door de ziekte aangetasten zijn er ongeveer 1000, meestal binnen 2 of 4 uren bezweken. Genezenen vindt men nog niet opgegeven. Volgens een ander berigt van denzelfden datum bedroeg het getal der door de cholera aangetasten 900, waarvan circa 450 overleden zijn. De ziekte vertoonde zich zoowel onder de aanzienlijken als onder den minderen stand.

Ook uit Konstantinopel meldt men dat de cholera groote verwoestingen aangerigt.

— Het gerucht van het sluiten van eenen wapenstilstand voor drie maanden tusschen Denemarken en Duitschland bevestigt zich. Hij zou gesloten zijn onder waarborg van Engeland en Rusland. Naar men zegt, zou niet allen Sleeswijk maar ook Holstein ontruimd worden, met uitzondering eener geringe bezetting te Altona. Op het eiland Alsen zou eene geringe Deensche bezetting achterblijven tot beveiliging der hospitalen. Terstond na de ontruiming der hertogdommen, zou er een provisioneel bestuur voor Sleeswijk en Holstein worden ingesteld. De schepen en de gevangenen zouden worden teruggegeven. Ten opzigte van den aanstaanden definitiven vrede, zou het geschil worden onderworpen aan de beslissing van vier scheidsregters, twee van den kant van Denemarken en twee van den kant van Duitschland, die wanneer zij het met elkander niet eens konden worden, eenen *surarbitre* zouden verkiezen, wiens uitspraak definitief en zonder beroep zou zijn.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 6. Julij. Heden heeft de indrukwekkende en hoogst treurige plegtigheid plaats gehad, namelijk de uitvaartdienst voor de gesneuvelde verdedigers der goede orde in den jongsten opstand.

De werklieden hebben den geheelen nacht besteed tot het oprigten van den ontzettend grooten catafalk, die zich aan het begin der Champs-Elysées bevindt. Het geheel is met een voorbeeldeloozen spoed voltooid, en heeft eene hoogte van 24 metres. Het altaar is geheel met zwart behangen. Lijkurnen, waaruit blaauwe vlammen opstijgen, stonden op de vier hoeken der estrade, waarnaar men met een breede trap opstijgt.

De prachtige voorgevel van het gebouw der nationale vergadering is geheel met zwart behangen. Ook de kolommen, die het fronton dragen, zijn met zwarte draperiën met sterren bezaaid omwonden.

Volgens het programma was het volgende bepaald:

« Het uitvoerend bewind zal met ongedekt hoofd plaats nemen aan den voet der obelisk tegenover de trap, die naar het altaar geleidt; de vertegenwoordigers zullen op dezelfde lijn ter linker en ter regter zijde plaats nemen. De lijkwagen, die den vorm heeft van eene oude sarcophaag, en welke slechts zes doodkisten zal bevatten, zal aan den voet van den trap stil houden tegenover het uitvoerend bewind. Geheel de geestelijkheid van Parijs zal ter wederzijde van de catafalk plaats nemen."

De plegtigheid was kort, eenvoudig en indrukwekkend.

De lijkwagen door tien met zwart behangen paarden voortgetrokken, was overdekt met eene groote zwarte draperie waarop in het midden een zilveren kruis, aan de hoeken waren urnen en wierookschalen aangebragt; van achteren zag men eene groote trophée van nationale vlaggen, terwijl aan de voorzijde een krippen vaandel wapperde, waarop in zilveren letters te lezen stond, *De gesneuvelden voor de Republiek!*

De beide zijden van de lijkwagen waren behangen met bloemkransen, groenen palmen en zilveren tranen.

Achter den lijkwagen volgde de generaal *Cavaignac* in het zwart en zonder ander onderscheidingsteeken dan zijne vertegenwoordigers-sjerp, benevens de ministers in een gelijk costuum, en na hen op een zekeren afstand de leden der nationale vergadering.

De lijkdienst op het plein de la Concorde, op een altaar naar de Champs-Elysées gekeerd opgedragen heeft door hare treffende eenvoudigheid een grooten indruk te weeg gebragt. Al de geestelijken der verschillende parochiën en van het Seminarie St. Sulpice, de kanonniken van de Notre Dame omringden de drie bisschoppen, die tot vertegenwoordigers verkozen, met den zilveren mijter op het hoofd, over hun wit koorkleed hunne vertegenwoordigers-sjerp droegen.

Het altaar opgerigt tusschen de obelisk en de triumf-boog, herinnerde aan een ander altaar opgerigt in het Veld van Mars, toen *Lodewijk XVI*, ten tijde der groote federatie, eene even plegtige mis bijwoonde. Maar welk een onderscheid. De mis van het Marsveld opende een nieuw en schitterend tijdperk van beloften en verwachting; terwijl de plegtigheid [illegible] verwekte.

De optogt, die volgens het programma de geheele boulevards tot aan de Bastille moest langs gaan, volgde slechts den weg van het plein de la Concorde tot aan de Magdalena kerk, alwaar de kerkelijke absolutie werd gegeven. Geheel de schare geestelijken staande op de trappen van dien prachtigen tempel, de wapens glinsterende in de zonneschijn, de verschillende uniformen der officieren en troepen van verschillende corpsen, eene onoverzienbare menschenmassa op de boulevards aan alle vensters en op alle daken der omliggende gebouwen en bij deze menigte aanschouwers die blootshoofds en in eene eerbiedige houding deze plegtigheid bijwoonde, het statige kerkgezang, — dit alles vervulde het gemoed des volks met eene onbeschrijflijke aandoening.

De plegtigheid liep in de grootste orde af. De gemelde verandering in het programma had, zegt men, plaats ten gevolge van geruchten, omtrent een gevaarlijk komplot, dat tegen de nationale vergadering was gesmeed, indien de stoet tot aan de Bastille zou genaderd zijn. Deze geruchten worden evenwel met grond betwijfeld.

— Den 4. Julij is een der beroemdste mannen van Frankrijk, de burggraaf *Chateaubriand*, overleden. Hij had den ouderdom van 80 jaren bereikt. *François August de Chateaubriand* werd in 1769 op het kasteel van Comburg, in Bretagne, geboren. Hij werd voor den geestelijken stand bestemd, doch daar dit tegen zijn zin was, werd hij luitenant. In 1789 in Parijs komende gaf hij zijn eerste dichtstuk in het licht *l'Amour de la Campagne*. Hij begaf zich naar Amerika, bleef 2 jaren onder de Indianen en schreef er zijne *Natchez*. In Engeland schreef hij *le Genie du Christianisme*. In 1806 deed hij eene reis naar Jerusalem, en het volgende jaar verscheen het werk *les Martyrs*. Hij schreef in 1815 met den heer *Guizot* te Gend *le Moniteur de Gand*; in dat jaar werd hij benoemd tot pair en minister van staat, in 1821 tot ambassadeur te Londen, en in 1822 tot minister van buitenlandsche zaken. Na 1830 heeft hij zich aan alle staatszaken onttrokken.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 4. Julij. De Parijsche *National*, thans, het half officiëele blad der Fransche regering, deelt, in deszelfs nommer van den 2. dezer, als particuliere correspondentie, eenen brief mede uit St. Peterburg, gedagteekend van den 17. der vorige maand, waarin men leest: « De koeriers kruisen elkander in alle rigtingen. De telegraaf geeft dag en nacht teekenen naar Kroonstad en Warschau. De grootste bedrijvigheid heerscht bij de administratiën van oorlog. Men heeft opgemerkt dat de Engelsche gezant veelvuldige zamenkomsten had met den heer *von Nesselrode* den Russischen minister van buitenlandsche zaken en, wat u verwonderen zal, het is dat de Nederlandsche zaakgelastigde mede talrijke conferenciën met dien minister heeft." — Het is toch niet te hopen dat onze regering oorlogzuchtige plannen koestert en ons eventueel in eenen krijg wil wikkelen? Niet alleen dat de militaire oproepingen en transporten, als mede de buitengewone toerustingen onzer vestingen, hier reeds ongerustheid dienaangaande hebben gewekt, maar ook werd er, eenige dagen geleden, gemompeld van eene gewigtige geheime zending, welke de regering aan eenen onzer diplomaten had willen opdragen en die door hem zou zijn afgewezen. Wat moet dit alles beteekenen?

ROTTERDAM, den 7. Julij. Van verschillende kanten ontvangen wij reeds sedert eenigen tijd berigten over de ziekte, welke zich op nieuw in de aardappelen heeft vertoond.

Wij lieten tot nu toe de mededeeling na, om niet misschien voorbarig ongerustheid te verwekken, terwijl het ons tevens niet ten stelligste was gebleken, dat dit verschijnsel van evenveel belang en uitgestrektheid, als vroeger, is.

Daar thans echter andere dagbladen het feit mededeelen, mogen wij zulks niet geheel met stilzwijgen voorbijgaan.

Wij zullen intusschen op de zaak vooreerst niet terugkomen, tenzij eene groote en merkbare verandering, ten goede of ten nadeele, ons daartoe noodzaken.

Intusschen vernemen wij met genoegen, dat de hoeveelheid aardappelen, welke in ons geheele land is gepoot, buitengewoon belangrijk is, waardoor eene gedeeltelijke mislukking van den oogst, in ieder geval, minder voelbaar wezen zal.

INGEZONDEN STUKKEN.

Heil, driewerf heil!!!.... De dag voor Neêrlands volk is aangebroken, waarop eene lietere toekomst het tegenlacht!....

Wel moge een ieder nog ijverig waakzaam zijn, en aandachtig gadeslaan of soms nog eenmaal de vijand op zijne rookende puinhoopen van vermetel egoïsme en heerschzucht zijn geluk zal beproeven, en of soms de nu *pruilende aristocratie*, in een *coup de desespoir*, nog eenmaal zal trachten opteslaan; om zoo mogelijk den regtschapen burger zijne regten te ontnemen en hem, tot een speelbal harer onbeschaamde

grillen, ondanks pligt en geweten nog langer laaghartig te [illegible], ten einde daardoor hare KARAKTERISTIEKE KARAKTERLOOSHEID de vrije teugels te vieren.

Dan gelukkig; die dagen, wat zeg ik? die jaren mogen in ons geheugen ook onuitwischbaar gegrift staan; maar toch, zij zijn in den wentelenden stroom der peillooze eeuwigheid weggezonden, en de hemel geve, dat zij nimmer wederkeeren!

Ja, nimmer wederkeeren!!!......

Want, o wee hun [illegible], die daartoe zouden hebben bijgedragen! Want nu eindelijk heeft het Nederlandsche volk met den edelen, vaderlandslievenden en regtvaardigen WILLEM aan deszelfs hoofd, het juk van binnenlandsche overheersching afgeschud en het heeft dit gedaan niet slechts voor zich zelven, maar ook tot behoud en ten nutte van zijn laatste nageslacht.

Want mogt ooit de scepter des behouds nogmaals beproeven het vrije volk van Nederland te overmeesteren, dan moge de vaderlandsche bodem er van getuigen, dat WILLEMS onderdanen zich niet straffeloos laten honen door eigenbaatzuchtige landgenooten, en gansch Europa moge dan weergalmen van het daverend „hoerah!" dat Neêrlands liberalen bij de nederlaag hunner tegenstanders op het slagveld der overwinning zullen aanheffen.

Maar heerlijk denkbeeld!!! Geen met bloed bezoedeld staal heeft tot op heden ons losgekocht, geen blinkend zwaard heeft ons de zege behaald, maar .... WILLEM *trad aan onze zijde!!!* — Met de schaal van regt en billijkheid in de eene hand, hief Hij de andere beschermend over zijne getrouwen uit en voorspelde hun eene heerlijke toekomst. En eenmaal, mijne stad- en landgenooten! zal deze toekomst voor u opdagen; die schoone dag zal eerlang voor u aanbreken!

Dat daartoe de mannen, die zich aan het bestuur van onzen staat bevinden, het hunne mogen bijdragen!

Dat de hulde omtrent de keuze van eenen DONKER CURTIUS, eenen LUZAC, eenen DE KEMPENAER, aan Z. M. den Koning toegebragt, niet voorbijgaand, maar blijvend zij, opdat alzoo onze brave, geëerbiedigde WILLEM gemakkelijk en *vastberaden* voortga op den ingeslagen weg, en hij in deze staatsmannen vrienden des volks hebbe gevonden, die, met hunnen vorst, aan het welzijn van Neêrland werkzaam zijn.

Strevende naar dit schoone doel, moge Z. M. eens eindelijk ook den algemeenen wensch zijner onderdanen vervullen, en zijnen vrijzinnigen ministerraad nog versterken en veredelen met den liberalen, kundigen en regtvaardigen man, den beroemden THORBECKE!

Wanneer deze mannen in overeenstemming met elkander werkzaam zijn, dan kan Nederland, klein in omvang, groot en magtig door eendragt en energie worden; dan kan het nog eenmaal, als weleer, onder de rei der Europesche staten schitteren als eene star van de eerste grootte.

Dan zal men een ieder regt laten wedervaren; de burger zal even als de rijkste en aanzienlijkste *met vrucht* naar posten en betrekkingen kunnen staan; want hij zal ze ook inderdaad erlangen, wanneer zijne kennis en bekwaamheden door onze regtvaardige vertegenwoordigers toereikende worden geoordeeld.

En terwijl dan de rijke protégé ook *zonder* deze of gene betrekking in weelde voortleeft, zal dan ten minste de werkzame en kundige burger door dezelve voor zich en de zijnen een bestaan kunnen vinden.

Van nu voortaan een einde te mogen ontwaren aan die talooze onregtvaardigheden, vroeger bij de behoudende staatsmannen zoo veelvuldig in zwang, dit is de innigste wensch van schrijver dezes. Mogt de loop van dit jaar getuigen, dat aan dezen algemeenen volkswensch zooveel mogelijk, door onze regering werd voldaan!

Mogt daartoe onze regtvaardige Koning in vereeniging met zijn vrijzinnig ministerie van heden af aan zich beijveren om voortiegaan met ingeslopene onregtvaardigheden zoo véél en zoo spoedig doenlijk te herstellen!

Wij zullen hier niet trachten eene opsomming te maken van eene menigte ambten en betrekkingen, die vroeger onder den bloei van het behoud-ministerie, tot in de laatst verloopene weken of maanden, meest altoos aan *domme, onkundige* maar *sterk geprotegeerde aristocraten* werden toevertrouwd, en welke posten dan door dezen natuurlijk op eene waardige? wijze bekleed werden. — Wij willen ook daarom niet in het bijzonder gewagen van die vreesselijke onregtvaardigheid, die nog onlangs in eene arrondissements regtbank onzer provincie heeft plaats gehad, en waarover niet slechts de drie candidaten, die aanspraak maakten op de ontstane vacature, maar ook gantsch Schouwen, wat zeg ik?.. neen! elke Nederlander, die gevoel heeft voor regt en billijkheid, om wraak schreeuwt.

Teregt zeide daaromtrent een onzer geächte nieuwsbladen, dat een advocaat, die zich als zoodanig niet langer kon staande houden, als regter was gaan zitten.

Van dat alles echter zwijgen wij.

Het is eenmaal geschied en gedane zaken nemen geenen keer. Maar slaan wij alleenlijk het oog op Zeelands hoofdstad. Ook hier ontwaren wij, als een gedenkzuil ter eere der behoudende ex-ministers opgerigt, *een chaös van eigenbaat en onbillijkheid.*

Wij haten alle personaliteiten, en alleen daarom onthouden wij ons van de algeheele ontwikkeling van dit gevoelen.

Maar het is toch ook immers wel overbekend *welke* betrekkingen en *aan wie* dezelve in de laatste tien jaren opengevallen en vergeven zijn??? ....

Wij hopen van harte, dat deze vraag door het edele drietal aan het hoofd van onzen staat eens naauwkeurig onderzocht en door een ieder hunner zich zelven beantwoord worde.

Of is het regt en billijk (en dit toch mag wel aan het hoofd van alle onbillijkheden geplaatst worden!) Ja, wat meer zegt, is het BESTAANBAAR met art. 8 van de wet op de regterlijke organisatie, dat de *post-directeur* te Middelburg, tevens de betrekking van *kantonregter* bekleedt? Voorzeker neen! En daarom ontstaat nu bij ons deze vraag, of Middelburg niet genoeg gegraduëerden, ja zelfs, of het geene regtsgeleerden genoeg oplevert, om aan een' hunner door de begunstiging met laatstgenoemde betrekking een toereikend bestaan te verzekeren, terwijl dan die van directeur der posterijen 1° als eene eervolle en 2° als eene inderdaad genoegzaam lucrative betrekking aan genoemden heer kon verblijven.

Men moge welligt zeggen, dat dit eene hardheid voor ZijnEd. zijn zou. Geenszins! — want heeft men eenmaal en wel gedurende een groot aantal jaren, van eene onregtvaardigheid, door bemiddeling van eenen ouden academie-vriend, genoten, men heeft reden om dit als een persoonlijk ten deel gevallen goed, als loutere winst te beschouwen, maar nimmer of nooit verkrijgt men daardoor eenig regt dat voordeel, die *onregtvaardige* gunst te moeten blijven genieten.

De *behoudende beschermengel* van genoemden kantonregter is thans gevallen. — Dat nu de *regtvaardige* en *populaire* DONKER CURTIUS tusschen beide kome en *met deze betrekking eenen anderen begunstige.*

Het is geene haat, die steller dezes den *postdirecteur-kantonregter* toedraagt. Dit zij verre!

Maar het gevoel van regt en billijkheid in des schrijvers geest ontwakende, heeft hem alzóó doen spreken, en doet hem thans ook dáárom besluiten met den hartgrondigen wensch, dat én Z. M. én Hoogstdeszelfs staatsmannen de onbillijkheid eener dergelijke accumulatie inzien, en dien aangaande, overeenkomstig hun wijs oordeel, beschikken mogen.

Dan gewis zal nogmaals blijde toejuiching Koning en ministers ruimschoots ten deel vallen, en dankbaar en vertrouwend zullen ook Zeeland's ingezetenen bij voortduring op hem staren als op *de getrouwe vrienden van volk en vaderland!!!*

MIDDELBURG, 30. Junij 1848.

EEN VRIEND VAN REGT EN BILLIJKHEID.

In een artikel dd. 12. julij 1845, voorkomende in de *Arnhemsche Courant* van 13. julij deszelven jaars werd de heer VAN DER HEIM VAN DUIVENDYKE een eerlijke, ronde opregte *zeeuw* en geboren eerste pacha of hoofd-visier van eenen oppermagtigen sultan genoemd; dezer dagen hebben wij hem wederom *Zeeuw* (1) zien noemen: Zeeland heeft alreeds zoo veel behoudslieden geleverd, dat het zich waarlijk mag verheugen er ten minsten éénen van zijnen hals te kunnen schuiven.

VAN DER HEIM is een geboren Rotterdammer en heeft zich eerst ten jare 1816 met ter woon als advokaat te Middelburg nedergezet. Hij solliciteerde te vergeefs naar het ambt van substituut officier der arrondissements-regtbank, in dewelke hij plaatsvervangend regter was, toen hij den 18 Mei 1817 huwde met mej. PETRONELLA JOHA. SCHORER, dochter van den heer DAVID ISAAK SCHORER, burgemeester dezer stad en vrouwe DINA ELISABETH VAN VISVLIET. — In 1821 ontvanger der registratie te dezer stede geworden, verwisselde hij dezen post in 1823 met dien van griffier der staten van Zeeland, welk eerambt hij tot 1843 bekleedde. — Reeds in 1819 lid der ridderschap van de staten van Zeeland, kocht hij in 1835 de heerlijkheid Duivendijke en heeft hij in 1841 den titel van *ridder* verkregen.

Alzoo is jonkheer mr. JOHAN ADRIAAN ridder VAN DER HEIM, heer van Duivendijke, eene buurt gelegen nabij Brouwershaven, bestaande uit vier verstrooide huizen en een kerkhof, welker ambacht voormaals gedeeltelijk de steden Zierikzee en Brouwershaven, gedeeltelijk den ambachtsheer toebehoorde en makende met nog drie vergane dorpen (die wederom andere toebehoorden), namelijk Brijdorpe, Loopers-kapelle en Klaaskinderen-kerke, één burgerlijk bestuur met 397 zielen. Genoemde heerlijkheid Duivendijke is op ééne na de kleinste dezer vier en overtreft, die ééne uitgezonderd, in geringheid al de gehuchten en buurten van het daarmede bezaaide eiland Schouwen.

Het geslacht van VAN DER HEIM is te Rotterdam steeds aanzienlijk en beroemd geweest, vooral in de jaren 1786 en 1794. Immers wij vinden bij WAGENAAR vad. gesch. vervolgd XVIe deel, bladz. 132 enz., den heer P. VAN DER HEIM, admiraliteits-secretaris van het departement van de Maas, *die den edelen geleerden Fiskaal mr.* PIETER PAULUS, *een man van veelzijdige bekwaamheden in zijne hervormings- en bezuinigings-plannen met betrekking tot de zoo deerlijk verwaarloosde zeemagt tegenwerkte* en DOOR DE BURGERIJ WERD AFGEZET. — Verder den oud burgemeester mr. JAKOB VAN DER HEIM, die in Sept. 1794 die stad wilde verlaten; doch de twee schepen, die met zijne goederen beladen, voor zijne deur lagen, werden door de regering in beslag genomen, alzoo de burgerij oordeelde, *dat het onhebbelijk was, dat een regent die het aangename van de regering, zoo lang alles voor den wind ging, genoten had, nu, als de storm opstak, de vlugt nam, stad en land aan hun lot overlatende.* Zie WAG. verv. XXVIII deel blad. 207. — Eindelijk mr FERLACH, JAN, HERBERT VAN DER HEIM, raadsheer ten hove van Holland en Zeeland, den 6/7 februarij 1795 door de provisionnele representanten van Holland *gedemitteerd.*

Het was waarschijnlijk met het oog op deze voorgangers, dat de schrijver van bovengemeld artikel, VAN DER HEIM getiteld heeft, *geboren eersten pacha of hoofd visier van eenen oppermagtigen sultan.*. De uitdrukking is wel eenigzins gewaagd, maar toch vergeeflijk, daar trotschheid, regeerliefde en behoudzucht, de drie voornaamste eigenschappen van eenen pacha, dit geslacht van generatie tot generatie eigen geweest zijn en blijven. Ook van jonkheer JOHAN ADRIAAN, ridder VAN DER HEIM, heer van Duivendijke is het staatkundig geloof, *dat het volk daar is om hem en zijne mede-aristocraten te dienen.* Des niettemin heeft het grooter deel der staten van Zuid-Holland door geheime overeenstemming eenen man van dien stempel, wiens antecedenten al te gader van overgeërfde geslachtskwalen getuigen, en die zich door nimmer tegengesproken machinatien om eenen THORBECKE uit de kamer te verdrijven, bij het grooter deel der natie gehaat heeft gemaakt, in de tegenwoordige omstandigheden, tegenover den algemeen geachten, die zich jegens de gansche natie zoo uitnemend verdienstelijk maakte, durven stellen, wat ongelooflijk is naar de Tweede Kamer durven zenden, als plaatsbekleeder van het vrijzinnig slagtoffer zijner liefde voor het volk.

Verbazend zamenstel van tegenstrijdigheden! in eenen tijd te ernstig om den spot te drijven. Of is het hier den spot niet gedreven met de publieke opinie? Is het soms eene formele provocatie, gedaan door de partij des behouds? Is dit geene allerroekelooste inroeping der oude bijbelstraf *der verwarringe*, welke ons uit elkander rukt, ons vaderland op den rand des ondergangs voert, en door rampzalige partijschappen *ons* allen, van welke kleuren ook, ten verderve sleept.

Dit stuk, den 9. dezer des morgens bij ons ingezonden, zou, nu wij des avonds van denzelfden dag het berigt van het bedanken van VAN DER HEIM ontvangen hebben als een hors-d'oeuvre kunnen worden beschouwd; doch de redactie dezer courant heeft desniettemin de plaatsing waardig geoordeeld, opdat het ter waarschuwing zoude moge strekken bij de te verwachten keuzen voor leden eener dubbele Kamer. Men ziet er uit, waarheen de handelingen van grootendeels reactionnaire collegien de individuen onzer maatschappij zullen drijven. De coterie van het behoud heeft zich door de benoeming van VAN DER HEIM eene niet te genezen oorveeg gegeven.

(1) Bijblad van de *Arnhemsche Courant*, Zaturdag 8. Julij.

MENGELINGEN.

De Locomotief en de wagons.

Zekere spoorwegtrein had reeds sedert jaren geregeld in het spoor geloopen, en was altijd op den bestemden tijd aangekomen, tot groot gerief van groote en kleine reizigers. — Op zekeren dag hoorde de wagons veel en heftig redeneren over vrijheid en gelijkheid, over het gebrekkige der administratie, en over de voortreffelijkheid der wagonga van de eerste klassen. Dit was aan geen doven gezegd. Toen zij des avonds, na afleggen der reis, rustig en stil bij een waren, nam op eens een goederenwagen het woord op en riep: nu is 't eindelijk lang genoeg! morgen bedank ik om achteraan te loopen! laat nu de locomotief ook eens achteraan gespannen worden! — Ja! riep een andere wagen, ik ben ook voor de vrijheid en de gelijkheid, ik ben zoo goed als de locomotief, wat verbeeldt hij zich wel! hij wil altijd maar vooraan, en dit komt alleen uit trotschheid en hoogmoed, omdat hij in Engeland geboren is! en omdat hij zoo mooi fluiten kan! — Laat ons eene demonstratie maken!" riep een derde, „de locomotieven zijn om de wagons in de wereld gekomen, en dus moeten de locomotieven vragen wat de wagons willen. — Vrijheid, gelijkheid! riepen allen: en er werd bepaald dat de locomotief niet meer, en nooit meer, vooraan zoude gaan. Nu volgde eene lange beraadslaging en hevige debatten, daar er toch één de eerste moest zijn, welk soort van wagens vooraan zoude gaan. — Eindelijk werd men 't eens dat de wagons van de eerste klasse den trein zouden openen. Die van tweede en derde klasse schreeuwden en raasden wel, maar gaven 't ten laatsten gewonnen. Den volgenden dag, toen dit besluit zoude ten uitvoer gelegd worden, en elk op zijn plaats stond met 't zalige gevoel van gelijkheid en met hijgend verlangen naar de dingen die komen zouden, ging de gang der zaken wel redelijk, maar toch slap, en lam, en veel slechter dan te voren: allen moesten toestemmen dat de drang der gebeurtenissen eene nieuwe orde van zaken noodzakelijk maakte; maar de reden was nergens anders in te zoeken, dan in de wagons van de eerste klasse, die niet geschikt waren om vooruit te gaan. Morgen ging dus de tweede klasse vooraan, en overmorgen de derde: maar altijd waren er botsingen en nooit was er een te vreden. Men sukkelde zoo nog eenigen tijd voort, men belegde steeds vergaderingen, opponeerde en defendeerde, vloekte op de onschuldige administratie en op de slechte rails, veranderde 't tarief of 't daar ook aan mankeerde, men hoopte op verandering van zaken, en men moest toch dagelijks op weg. — Eindelijk liep de boel zoo in de war en buiten 't spoor, dat er besloten werd, om, op de ouderwetsche manier, den locomotief maar weêr vooraan te zetten, en sedert dien tijd gaat de trein als de vóóren, gaauw en gemakkelijk. (*T. W.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 11. Julij. Sedert den 8. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Jonge Jacob, P. Bauwens, New-Castle, slijpsteen; Diletta Minthela, R. Vicovich, Marianopel, graan; Jean de Locquenhem, N. Diependael, Buenos-Ayres, huiden; Belvidere, F. Robertson, Charleston, katoen.

Voor Papenburg bestemd:

Adelheid, G. Hillman, Guernsey, ballast, ligt alhier binnen de haven.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Cornelia Catharina, J. Koster, Oostzee, Diana, J. Grem, Bergen, beide ballast; the Star, T. Ramsen, schors, Cork.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIERRE.